

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: JUDr. J. W., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Martinem Ondřejátem, advokátem,
sídlem Nad Struhou 67, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-36916-8/KM-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-36916-8/KM-2016, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-50301-4/KM-2016, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 12. 5. 2016, č. j. KRPU-26067/ČJ-2016-0403UO, kterým povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) a z faktického důvodu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 71/2007-56 odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 4. 2. 2016, ve které požádal o sdělení informací týkajících se přípisu č. j. KRPU-259927/ČJ-2015-040066-HN-3-5 adresovaného odboru vnitřní kontroly povinného subjektu. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrok rozhodnutí povinného subjektu tak, že *„ve vztahu k bodu 2. až 4 žádosti se dle ustanovení § 15 odst. 1, z důvodu uvedeného v ustanovení § 3 odst. 3 InfZ, se žádost částečně odmítá“* a ve zbytku rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že jeho žádost o informace byla strukturována do čtyř částí číslovaných body 1 až 4. Zdůraznil, že žalovaný změnil rozhodnutí povinného subjektu tak, že ve vztahu k bodu 2 až 4 žádost částečně odmítl a „ve zbytku“ rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, přičemž „zbytkem“ je třeba rozumět bod 1 žádosti o informace. Protože žádost o informace byla rozhodnutím povinného subjektu odmítnuta celá, znamenalo to podle žalobce, že potvrzením rozhodnutí povinného subjektu „ve zbylé části“ došlo i k odmítnutí žádosti ve vztahu k bodu 1 jeho žádosti. Uvedl, že výrok rozhodnutí žalovaného neodpovídá úvahám, které vede sám žalovaný. Žalobce souhlasil se žalovaným v tom, že postup povinného subjektu byl vnitřně rozporný; povinný subjekt informace požadované jako bod 1 žádosti poskytl a současně žádost o jejich poskytnutí odmítl. Toto pochybení hodlal žalovaný opravit tím, že ve vztahu k bodu 1 žádosti odmítavé rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, tímto způsobem ale nedosáhl žádné změny, neboť stále je odmítnuta celá žádost.
3. Dále namítal, že odmítnutí žádosti ve vztahu k bodům 2 až 4 stojí na skutkovém zjištění žalovaného o tom, že požadované informace neexistují. Žalobce měl za to, že pouze na podkladě sdělení plk. P. nelze věrohodně učinit zjištění o neexistenci vyžádaných informací, přičemž žalovaný se nijak nevypořádal s žalobcem prezentovanými argumenty svědčícími o tom, že požadovanými informacemi povinný subjekt disponoval, a bez jakéhokoli zdůvodnění neprovedl k tomu navržený důkaz dotazem u plk. P., zda se žalobci omluvil za šíření pomluv. Zdůraznil, že ve věci již povinný subjekt vydal dne 22. 2. 2016 rozhodnutí, v němž odůvodnil neposkytnutí informací odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.; toto ustanovení upravuje zákonnou výlukou z práva na informace, která se uplatní jen tehdy, pokud vyžádaná informace existuje a současně je dán důvod jejího neposkytnutí. Poznamenal dále, že plk. P. ve svém přípisu, v němž se vyjadřuje k osobě žalobce v souvislosti se stížností, kterou na něj žalobce podal, uvedl o žalobci údaje, které jej zlehčují. Pokud byly dle žalobce tyto údaje získány úřední činností povinného subjektu, musely být nepochybně zaznamenány, a byly tak informacemi ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Jestliže zaznamenány nebyly, jde dle názoru žalobce o pouhé klevety, jejichž sdělením by plk. P. o žalobci šířil pomluvy, za což by se měl plk. P. jako policejní důstojník omluvit, k čemuž ovšem nedošlo. Z toho žalobce usoudil, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v daném případě nešlo o pouhé klevety, a informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. tedy existují. Upozornil na to, že povinný subjekt mu na jeho dotaz odpověděl, že v souvislosti s jeho žádostí o informace nebyly žádné spisy prohledány. Pokud tak tomu bylo, těžko mohli dle žalobce povinný subjekt a žalovaný dospět ke zjištění, že žádné informace ve spisových materiálech neexistují.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí povinného subjektu nezměnil ve vztahu k bodu 1 žádosti o informace, neboť částečně byla informace již odmítnuta z důvodu neexistence požadovaných informací. Zdůraznil, že si neexistenci požadovaných informací řádně ověřil, a bylo tak na žalobci, aby jejich fyzickou existenci prokázal. Konstatoval, že o existenci daných informací nemůže svědčit předchozí rozhodnutí povinného subjektu, které bylo nesprávně odůvodněno a žalovaným zrušeno. Otázka, zda se v případě tvrzení plk. P. o osobě žalobce jednalo o klevety či pomlavy, nebyla předmětem odvolacího řízení vedeného podle zákona č. 106/1999 Sb., tuto záležitost by bylo vhodné řešit za použití jiných právních prostředků.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný konstatoval, že neexistenci požadovaných informací si řádně ověřil, ale nekonkretizuje způsob, jak toto skutkové zjištění učinil. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že bylo na žalobci, aby prokázal fyzickou existenci požadovaných informací. Zdůraznil, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží primárně na správním orgánu, což musí platit zejména tam, kde podklady jsou v dispozici správních orgánů. Poukázal na to, že rozhodnutí je ve vztahu k části výroku (vyjádřeného slovy „ve zbytku se rozhodnutí potvrzuje“) zcela nedostatečně odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 téhož zákona.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil pro projednávanou věc následující podstatné skutečnosti. Žalobce svou žádostí ze dne 4. 2. 2016 požádal o poskytnutí informací týkajících se přípisu plk. P. ze dne 25. 1. 2016, kterou rozčlenil do čtyř bodů. Pod bodem 1 požadoval označení zdroje informací o tom, že měl v jedné své výpovědi uvést, že podal několik tisíc takových podání, že (bod 2) neustálými ataky způsobil uzavření pily Daben Kovářská, s. r. o., že (bod 3) neustálými ataky způsobil uzavření pizzerie v Žatci a že (bod 4) nyní terorizuje stavební úřad ve Vejprtech; dále žalobce požadoval veškeré záznamy zachycující tyto informace. Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016 povinný subjekt rozhodl podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. o částečném odmítnutí žádosti v bodech 2 až 4; v odůvodnění tohoto rozhodnutí je současně obsaženo i vyjádření povinného subjektu k bodu 1 žádosti o informace spočívající v tom, že plk. P. čerpal z výpovědi žalobce ze dne 14. 5. 2015. Toto rozhodnutí povinného subjektu žalovaný zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu řízení. Následně povinný subjekt přípisem ze dne 5. 5. 2016 žalobci k bodu 1 jeho žádosti sdělil, že plk. P. se seznámil s informací, že žalobce podal několik tisíc takových podání, z obsahu výpovědi žalobce ze dne 14. 5. 2015, se kterou se plk. P. seznámil při své kontrolní činnosti; k tomuto přípisu byl připojen úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 14. 5. 2015. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016 povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a z faktického důvodu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 71/2007-56 odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
10. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z něž nelze zjistit, jak správní orgán rozhodl, rozhodnutí, z něž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, www.nssoud.cz). Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*. Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok rozhodnutí správního orgánu proto musí být jednoznačný, určitý a srozumitelný. Přitom dále platí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí o odvolání tvoří z hlediska svého přezkumu jeden celek (zásada jednotnosti).
11. Soud zdůrazňuje, že povinný subjekt poté, co žalovaný zrušil jeho rozhodnutí ze dne 22. 2. 2016, přípisem ze dne 5. 5. 2016 sdělil žalobci informace jím požadované v bodě 1 jeho žádosti o informace. Je tedy zřejmé, že povinný subjekt žalobcově žádosti o informace v částečném rozsahu vyhověl. I přes tuto skutečnost povinný subjekt rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016 žádost o informace jako celek odmítl, ačkoli v odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt konstatoval, že k bodu 1 žádosti bylo žalobci odpovězeno zvláštním přípisem. Z uvedeného je patrné, že rozhodnutí povinného subjektu je vnitřně rozporné, neboť z výroku daného rozhodnutí lze dovodit, že byla zamítnuta žalobcova žádost o informace v celém rozsahu, zatímco z jeho odůvodnění je zřejmé, že povinný subjekt odmítl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnout žalobci informace specifikované v jeho žádosti pod body 2 až 4 (tedy v částečném rozsahu).

12. Tohoto rozporu rozhodnutí povinného subjektu si byl žalovaný vědom, neboť na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že postupoval „*v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a výrok napadeného rozhodnutí upravil, tak aby z něj bylo zřejmé, která část žádosti byla odmítnuta. Ve zbytku odvolací orgán akceptoval závěry povinného subjektu a k odvolacím námitkám nepřihlédl.*“ Soud je však nucen konstatovat, že ani žalovanému se nepodařilo upravit výrok rozhodnutí povinného subjektu tak, aby bylo patrné, zda byla žádost odmítnuta jako celek, nebo byla odmítnuta toliko v částečném rozsahu. Žalovaný sice výrokem svého rozhodnutí změnil výrok povinného subjektu, kterým byla žádost v celém rozsahu odmítnuta, tak, že se žádost ve vztahu bodu 2 až 4 žádosti žalobce o informace částečně odmítá, aby též ve výroku na úkor srozumitelnosti rozhodl o tom, že se ve zbytku rozhodnutí povinného subjektu potvrzuje. Z uvedeného plyne, že i výrok rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporný, neboť na jedné straně žalovaný změnil výrok rozhodnutí povinného subjektu tak, že se žádost odmítá v částečném rozsahu, aby pak na druhou stranu následně tuto část svého výroku popřel tím, že rozhodnutí ve zbytku potvrdil, tj. v rozsahu odmítavého výroku povinného subjektu ve vztahu k bodu 1 žádosti o informace. Takto formulovaný výrok žalobou napadeného rozhodnutí je pro soud nesrozumitelný, neboť z něj nelze jednoznačně usoudit, zda byla žádost o informace rozhodnutími správních orgánů, které tvoří z obsahového hlediska jeden celek, odmítnuta v částečném nebo plném rozsahu. Pokud chtěl žalovaný docílit toho, že by změnil výrok rozhodnutí povinného subjektu tak, aby byla žádost odmítnuta pouze co do bodů 2 až 4 žádosti žalobce o informace, nemohl ve výroku svého rozhodnutí potvrzovat ve zbytku rozhodnutí povinného subjektu, kterým byla zcela odmítnuta předmětná žádost o informace. Soud ve vztahu k této námitce tedy uzavírá, že výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobce je ve spojení s výrokem žalobou napadeného rozhodnutí vnitřně rozporný, a proto jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Soud tedy shledal námitku žalobce důvodnou.
13. Se zřetelem k výše uvedenému soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nepostupoval soud podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
14. V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro procesní vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nepřikročil k přezkumu námitek žalobce, které se týkaly hmotněprávního posouzení věci, neboť by to bylo předčasné.
15. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč sestávající pouze ze zaplaceného soudního poplatku v této částce. Požadovanou částku náhrady nákladů řízení ve výši 10 200 Kč vynaloženou na právní zastoupení Mgr. Martinem Ondřejátem však soud nepovažoval za důvodně vynaložené náklady řízení proti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z vlastní úřední činnosti je totiž soudu známo, že žalobce sám jako advokát v obdobných (a dokonce i věcně identických) soudních řízeních (viz např. sp. zn. 15 A 17/2016, sp. zn. 15 A 110/2016 nebo sp. zn. 15 A 179/2016) zastupuje účastníky řízení, kde vypracovává věcně obdobná podání, stanoviska či žaloby. Žalobce tak jako osoba odborně právně vzdělaná je schopen si potřebná podání vypracovat sám, a tudíž jeho zastupování dalším advokátem bylo v tomto případě nedůvodným. Soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nejde o důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., a proto požadovanou náhradu nákladů soudního řízení vynaložených na právní zastoupení Mgr. Martinem Ondřejátem ve výši 10 200 Kč žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. srpna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.